

Câu chuyện của một người lính Đội Tá Phi Công Hoa Kỳ trong Bộ Tư VC

Tác Giả: Nguyễn Hữu Thi
Thứ Hai, 27 Tháng 8 Năm 2012 17:51

Riêng tôi thì bị gầy xẹp ngực lõng, phồng mắt và phía sau cổ nấc, mắt míng đờn nôm sâu mắt cá, và vô số vết thương nhỏ mắt và đầu.

Lời nói đầu:

Sau cuộc chiến Việt Nam, đã có nhiều người anh hùng tính viết về các chiến sĩ Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Và trong rất nhiều người họ, chỉ khi này, chúng ta mới biết mình nhận ra những người “anh hùng” được nhắc đến chính là những người anh hùng, những người anh hùng thuở trước bình thường của mình.

Một trong những người anh hùng bình thường này và được vinh danh là cựu Trung-úy hoa tiêu khu vực Nguyễn Văn Xanh, Phi Đoàn 530 Thái Dương, Không Đoàn 72 Chiến Thuật (Pleiku). Thời gian này – Mùa Hè Đón Lạ 1972, với cách Sĩ quan Thông Tin Báo Chí đầu tiên, có nhiệm vụ báo cáo hàng tuần về tình hình phi vụ và kết quả hoạt động của đơn vị cho Phòng Thông Tin Báo Chí – BTL/KQ, có lẽ chúng tôi đã ghi nhận gần trong phần lớn những câu chuyện: “Phi Đoàn 530: một A-1 Skyraider bị phòng không đánh bắn hạ ngày 9/5/1972 tại Kontum; phi công nhảy dù và được ghi nhận một tích”. Chăm học!

Những việc phi công Địch Minh xa, tôi đây câu chuyện của ông mới bắt đầu. Xin mời đọc tiếp theo dõi câu chuyện của một người qua hàng ký của Đội tá Lực Quân (hàng họ) William S. Reeder, nguyên phi công trực thăng trên công AH-1G Cobra, phục vụ tại Căn cứ Holloway, gần phi trường Củ Hành, Pleiku, mời đọc phần bên trên Internet. Cũng cần viết thêm, sau khi gần ngũ, ông Reeder đã trở lại trực thăng đầu tiên, và đặt tên họ của tôi. Tên sĩ.

NHT

o O o

Tôi còn nhớ đợt phục vụ luân phiên (tour of duty) đầu tiên của tôi khi đi vào ngày 7/12/1971. Lúc này, chúng tôi đang rút quân Mỹ theo kế hoạch “Việt Nam hóa chiến tranh” của TT Nixon đang

Câu chuyện của một người tá phi Công Hoa Kỳ trong bộ Tư VC

Tác Giả: Nguyễn Hữu Thi
Thứ Hai, 27 Tháng 8 Năm 2012 17:51

Đầu tiên hành động cách sông s. Gánh nặng trong cuộc chiến đã được chuyển giao cho Quân Lực VNCH, và quân Mỹ đã được đưa vào nhiệm vụ chốt giữ. Giờ này nhìn lại, phi công nhận thấy tình hình Việt Nam hóa ngày càng đã trở nên tồi tệ. Họ đã đưa quân đội miền Nam đã giết hại, và hình thức chiến tranh du kích của quân phiến công đã không còn hiệu quả. Thế nhưng, sự yên tĩnh này đã không kéo dài.

Mùa xuân 1972, quân Công Sản Bắc Việt bắt đầu những cuộc tấn công vũ bão của họ trong cuộc chiến – đợt tấn công mà người Mỹ quen gọi là “Cuộc tấn công kích mùa Phục Sinh 1972” (1972 Easter Offensive)*. Đây không phải là một cuộc tấn công nổi dậy của Việt Cộng trong Nam như hồi Tết Mậu Thân 1968, mà là một chiến dịch quy mô với hàng loạt cuộc tấn công quy mô của quân CSBV băng qua vùng phi quân sự, và tấn công căn cứ đóng quân trên lãnh thổ Lào và Căm-bốt, với mục đích đôi lần lãnh thổ VNCH tại vùng Cao Nguyên, và tiến đánh Sài Gòn, thủ đô miền Nam. Kết quả, quân CSBV đã bắt đầu tiến về phía Bắc và không quân miền Nam, với sự trợ giúp của tình nguyện viên Hoa Kỳ còn đứng tại đây.

*[1972 Easter Offensive được phía Việt Nam gọi là Mùa Hè Đỏ Lửa 1972; và từ đó nay, người ta thường gọi là “Mùa Hè Đỏ Lửa” thay cho “Easter Offensive”]

Cuộc tấn công tấn công bắt đầu vào tháng Tư năm 1972 với các cuộc tấn công của quân chính quy Bắc Việt tại Căm-bốt tiến về hướng Sài Gòn, và băng ngang vùng phi quân sự tiến chiếm Campuchia. Sau cùng là một trận mang tính cách quy mô lớn của chiến dịch: quân CSBV tại miền Bắc Căm-bốt và Nam Lào vượt biên giới tiến đánh vùng Tây Nguyên, với mục đích giành quyền kiểm soát đất đai Trung phần, và tiêu diệt lực lượng VNCH tại đây – giống như Việt Minh đã thực hiện, và đã thành công trong chiến tranh với Pháp vào năm 1954. Lần này, quân công sản đã thành công trong bước đầu, tuy nhiên sau đó họ đã không chiếm được một mục tiêu quan trọng nào. Ở phía Bắc, họ chiếm lĩnh Chiêm Thành và Quảng Trị, và sau đó đã bắt đầu cuộc tấn công Nhảy Dù của VNCH đánh bại. Tại Tây Nguyên, họ chiếm lĩnh một số tiến độ chung quanh Kontum, nhưng sau đó cũng bị đẩy lui.

Câu chuyện tôi kể ở đây chính là buổi chiều của một buổi chiều đẹp trời đi ra vào lúc này, với vai chính là tôi, và một phi công VNCH tên là Xanh Vãn Nguyễn – hay gọi theo cách gọi của người Việt, họ luôn được gọi theo tên gọi, thì là Nguyễn Văn Xanh. Vào thời gian Mùa Hè Đỏ Lửa 1972 khi tôi ở, tôi đang bay trên chiếc máy bay công AH-1G Cobra tại căn cứ Hallaway của Lực lượng Quân Hoa Kỳ, ở gần thị trấn Pleiku. Trung-úy Nguyễn Văn Xanh thì bay khu vực của A-1 Skyraider ở căn cứ Không Quân Pleiku. Chúng tôi không hề quen biết nhau, cũng chưa từng gặp gỡ bao giờ.

Hôm đó là ngày thứ hai 09/5/1972, vào lúc sáng sớm, tôi chỉ huy một phi đội gồm 2 chiếc trực thăng Cobra yểm trợ một căn cứ binh đang bị địch công hãm ở Pôlei Klang, các cây cối ở Kontum, gần biên giới Căm-bốt. Một lực lượng quân CSBV với sự yểm trợ của chiến xa đang tấn công căn cứ và tình hình thật bi đát. Sau nhiệm vụ vòng tấn công và sự dùng toàn bộ rocket, đạn M-79 và đạn đại liên, chúng tôi bay về phi trường Kontum để tái trang bị và lấy thêm nhiên liệu. Nhân viên phi hành bay chung với tôi, tức phi công phụ kiêm xạ thủ người gốc từ căn cứ Cobra, là Thi-úy Tim Conry, quê ở Phoenix, tiểu bang Arizona. Tim là sĩ quan trực xuất sắc

Tác Giả: Nguy&#n H&#u Thi&#n
Thứ Hai, 27 Tháng 8 Năm 2012 17:51

nh&#t mà tôi đ&#c bi&#t, vì th&# ngay sau khi anh t&#i đ&#n v&#, tôi đã ch&#n anh vào phi đ&#i do tôi ch&# huy, và luôn luôn đ&# anh bay chung v&#i tôi. Anh không ch&# là m&#t nhân viên phi hành xu&#t chúng mà còn là m&#t con ng&#&#i toàn h&#o. Nh&#ng vào chi&#u ngày hôm &#y, anh đã tr&# thành ng&#&#i hùng thiên c&#!

Tr&# &#i v&#i phi v&# c&#a chúng tôi, trên đ&#ng quay tr&# &#i Polei Klang, chúng tôi đ&#c &#nh thay đ&#i m&#c tiêu t&#n công: đó là t&#i y&#m tr&# cho m&#t t&#n đ&#n &# vùng Tam Biên – t&#c giao đ&#m c&#a ba biên gi&#i Vi&#t Nam, C&#m-b&#t và Lào. Đ&#a danh này có tên là Ben Het. L&#c &#ng tr&#n gi&# là m&#t t&#u đoàn Bi&#t Đ&#ng Quân, v&#i quân s&# kho&#ng 300 ng&#&#i, và hai c&# v&#n M&#. L&#c &#ng bé nh&# &#y đang ph&#i ch&#ng tr&# s&#c t&#n công c&#a hàng ngàn b&# đ&#i thu&#c hai s&# đoàn CSBV có chi&#n xa tăng c&#ng. Khi chúng tôi t&#i n&#i, các chi&#n xa đã v&#t qua hàng rào phong th&#, và b&# đ&#i B&#c Vi&#t đã chi&#m g&#n h&#t căn c&#.

Tr&#c đó, trên đ&#ng t&#i Ben Het, khi bay ngang qua Polei Klang, tôi nhìn xu&#ng quan sát. Chi&#n s&# đang sôi đ&#ng, và tôi có th&# th&#y nh&#ng chi&#c khu tr&#c A-1 Skyraider đang nhào xu&#ng thả bom. B&#ng m&#t chi&#c A-1 b&# trúng đ&#n phòng không, b&#c cháy, đâm xu&#ng đ&#t n&# tung. Nh&#ng viên phi công đã k&#p th&#i phóng gh&# thoát hi&#m vì tôi th&#y cái dù c&#a anh đang l&# &#ng. Tôi li&#n g&#i máy v&# xin đ&#c &# &#i Polei Klang đ&# y&#m tr&# cho cu&#c c&#p c&#u. L&#i th&#nh c&#u c&#a tôi b&# t&# ch&#i. Tôi xin thêm m&#t l&#n n&#a, cũng b&# t&# ch&#i. Và t&#i l&#n th&# ba thì b&# t&# ch&#i m&#t cách đ&#t khoát, c&#c l&#c. Lúc đó, ch&#a đ&#c bi&#t tình hình &# Ben Het nguy k&#ch t&#i m&#c nào, cho nên tôi đã vô cùng ph&#n n&# vì đã không đ&#c phép c&#u giúp m&#t phi công lâm n&#n đang c&#n t&#i s&# y&#m tr&# c&#a mình.

Tôi bay vào Ben Het mà t&#ng nh&# đang bay vào m&#t t&#ng b&# đ&#ng. Lúc đó, 5 chi&#n xa đ&# ch&# đã v&#t qua hàng rào k&#m gai, và b&# đ&#i B&#c Vi&#t thì tràn ng&#p kh&#p n&#i. Các quân nhân đ&#n trú còn s&#ng sót đã rút vào h&#m ch&# huy &# trung tâm đ&# c&# th&#. Chúng tôi tác x&# m&#t h&#i r&#i y&#m tr&# cho m&#t chi&#c tr&#c thẳng đ&#c bi&#t đ&#c trang b&# m&#t lo&#i h&#a t&#n ch&#ng chi&#n xa m&#i nh&#t. Sau khi s&# đ&#ng h&#t đ&#n đ&#c, chúng tôi l&#i bay v&# Kontum đ&# tái trang b&# và l&#y thêm nhiên li&#u. R&#i quay tr&# &#i Ben Het đ&# thi hành phi v&# chi&#n đ&#u th&# ba trong ngày.

Sau khi c&#t cánh kh&#i phi tr&#ng Kontum, chúng tôi đ&#c &#nh h&# t&#ng m&#t tr&#c thẳng có nhi&#m v&# ti&#p t&# đ&#n đ&#c cho Ben Het. Lúc đó, đ&#n c&#a l&#c &#ng c&# th&# đã g&#n c&#n, riêng h&#a t&#n ch&#ng chi&#n xa thì đã h&#t s&#ch.

Sau khi g&#p nhau, chúng tôi h&# t&#ng chi&#c Huey (t&#c tr&#c thẳng UH-1) t&#i Ben Het, t&#t c&# đ&#u bay sát ng&#n cây. V&#a bay t&#i Ben Het thì súng n&# nh&# pháo T&#t, súng c&#a ta l&#n súng c&#a đ&#nh. &# gh&# tr&#c trên chi&#c Cobra c&#a tôi, Thi&#u-úy Tim Conry r&#i t&#ng tràng mini-gun và nh&#ng trái M-79 xu&#ng th&#t chính xác. Tôi thì b&#n t&#ng c&#p rocket. Chúng tôi càng ti&#n sâu thì h&#a l&#c phòng không c&#a đ&#ch càng dày đ&#c. Nh&#ng r&#i chi&#c Huey cũng vào đ&#c t&#i n&#i và hoàn t&#t nhi&#m v&# c&#c k&# khó khăn &#y, ph&#n l&#n là nh&# h&#a l&#c y&#m tr&# th&#t chính xác c&#a Tim: sau khi l&# &#ng t&#i ch&# &# cao đ&# g&#n sát m&#t đ&#t, và đ&#p các thùng đ&#n xu&#ng, chi&#c Huey bay ra đ&#i s&# y&#m tr&# h&#a l&#c c&#a chúng tôi. Cùng lúc, chi&#c Cobra c&#a tôi b&# trúng vô s&# đ&#n đ&#

lo i c a đ ch, b c cháy và đâm xu ng theo đ ng xoáy tròn c. Ch trong giầy lát, chi c tr c thẳng ch m đ t, và phát n ngay sau khi tôi và Tim – dù b th ng n ng – tìm cách thoát ra kh i phi c .

Tim ch t vào chi u t i hôm đó. Riêng tôi thì b g y x ng l ng, ph ng m t và phía sau c n c , m t mi ng đ n n m sâu m t cá, và vô s v t th ng nh m t và đ u. Nh ng m c dù phi c r t ngay trong khu v c có hàng trăm đ ch quân đang t n công căn c , tôi cũng l n tránh đ c ba ngày tr c khi b b t.

o O o

Tôi b tra kh o trong m y ngày li n, và b đ i x khá tàn b o. Khi y tôi trong m t tình tr ng c c k thê th m v th xác. L ng tôi b g y. Máu t v t th ng m t cá ch y ra đ y chi c giày b t, gi này đã khô l i thành m t kh i c ng ng t. Đã ba ngày tôi không c o râu. Tôi không còn kh năng đ i u khi n ru t già và bàng quang, cho nên tôi đã đ i ti n, ti u ti n ra đ y qu n. Tôi b vô s v t bám vào ng i đ hút máu, và chúng đã b tôi b t ra h t, tr m t con đang chui vào l mũi phía bên trái mà tôi không h hay bi t. Khi b t đ c tôi và th y c nh này, đám b đ i đã đ c m t tr n c i khoái trá.

Tôi b tra kh o, đánh đ p, hăm đ a. Hai tay tôi b trói ng c ra phía sau b ng dây nh , và càng ngày càng b xi t ch t theo th i gian b tra kh o, cho t i khi hai vai tôi b tr t kh p, và hai cùi ch b trói c ng v i nhau, c n vào ch x ng l ng b g y khi n tôi đau đ n khôn t . Cu i cùng thì cu c tra kh o cũng ch m đ t, và tôi đ c l nh đ b trong ba ngày liên ti p, đ t i m t tr i giam trong r ng già – mà theo s c đoán c a tôi, n m phía b c lãnh th Căm-b t, ngay bên kia biên gi i. Tôi đã đ c b n h tr l i đôi giày b t, nh ng đã l y m t hai s i dây giày và đôi v . Sau ba ngày đ b , khi l t m t cách đau đ n t i c ng tr i giam, đôi bàn chân c a tôi đã tr nên b y h y, gi ng nh hai cái hamburger còn s ng.

Tr i giam này là m t đ n hình c a nh ng tr i mà nhi u ng i đã t ng s ng qua. Tr i đ c đ ng trên m t kho nh đ t trong r ng sâu, t t c đ u làm b ng tre. Chung quanh là m t b c t ng b ng tre, khi n ng i ta liên t ng t i nh ng ti n đ n c a k binh M vào th i khai phá mi n Vi n Tây. Bên ngoài b c t ng này l i có m t b c t ng khác. Gi a hai b c t ng là m t cái hào, gi ng nh hào thành th i trung c . Đ i hào có vô s chông – là nh ng thân tre vót nh n, s c bén nh dao, c m sâu đ i m t l p phân ng i. N u r t xu ng đó, không ch t vì b chông đâm vào nh ng b ph n tr ng y u thì b n cũng s ch t vì b m t máu, ho c n u không ch t ngay vì nh ng v t th ng thì cũng ch t t t vì b nhi m trùng. M t thân cây đ c b t ngang cái hào, mà ph i c g ng gi thẳng b ng, ng i ta m i có th đ i trên cái “c u” này đ vào tr i.

Bên trong nh ng b c t ng tre y là nh ng cái cũi, cũng b ng tre, đ nh t tù binh. Nào là quân nhân VNCH, nào là nh ng ng i Th ng đ ng minh c a Bi t kích M ; và hai ng i M – g m tôi và m t phi công tr c thẳng b b t tr c đó m t tháng. T ng c ng, ít nh t cũng có vài trăm tù binh. Tình tr ng trong tr i giam th t t i t . Chúng tôi s ng nh thú v t. Ph n l n nh ng cái cũi

đều như chúng tôi không được cao được có thể được dạy. Tuy nhiên đi u đó cũng không cần thiét bị vì chân chúng tôi đã bị cùm vào những cái cùm gỗ. Vì xấp xỉ ng lập ng bị gỗ y, tôi không thể nằm mà phải ngồi đi ng. Đêm đêm, lũ chuột chọt y tị chọt y lui trong cũi và gặm nhấm vết thối ng mọt cá chân của tôi. Vì hai chân bị cùm, tôi không thể nhúc nhích nên không có cách nào để đi chúng đi. Cho tới ngày nay, tôi vẫn còn ghét chuột!

Mỗi ngày, chúng tôi được ra khỏi cũi mọt lờn để làm công việc thiét bị cần bã trong các thối nhà và sinh dành cho tù binh. Giờ giấc mỗi ngày đều khác nhau, cho nên tù binh nào không có khả năng chửi, kiêu m ch, đã t phóng u ra quần khi đang còn bị cùm trong cũi (rất nhiều ng trong số chúng tôi bị tiêu ch). Sau khi ra khỏi cũi, chúng tôi phải đi mọt kho ng mọt tị nhà và sinh mọt góc tr.

“Nhà và sinh” này thực ra chỉ là vài cái hộp xí để bên phóng u xu ng. “Vn đ” là có nhiều ng trong số tù nhân bị đau y u đã không thể nín trên đ ng tị h xí, nên đã đi tị ngay tị ch, khi n c khu vực đ y r y nh ng đ ng phân ng i. Mọt số tù nhân đau ng, g n ch t, thì đ đ t trên những cái vông g n các h xí. Khi có “nhu c u”, ng i nào còn đ s c thì ráng xu ng khi vông đ tị h, ng i nào ki t s c thì đành nằm trên vông mà phóng u ra quần. Hữu quần là c khu vực chung quanh mọt cái h đ đ c m nh danh là “nhà và sinh” y đ y r y phân ng i, mà những tù nhân còn t ng đ i kh e m nh, trên đ ng đi tị h xí phải c n th n l m m i né tránh đ đ c. Trên đ ng tr v cũi, không có bất c ph ng tị n nào để chúng tôi lau chùi, rửa ráy.

Theo ký c của tôi thì n c u ng không có “vn đ”. N c phân phát cho tù nhân đ đ c đ ng trong những ng tre. H nói r ng n c đã đ đ c đun sôi, những tôi vẫn bị tiêu ch y mọt cách th m t. Những ng l ng th c thì có “vn đ”. Hữu nh ch có mọt món duy nh t là c m. Vào lúc g n tr a, m i ng i đ đ c mọt n m to b ng trái cam, tị x chi u đ đ c mọt n m n a. Th nh tho ng, chúng tôi đ đ c “chiêu đãi” b ng những khúc r cây có b t, g i là s n dây, t ng t nh r cây “yucca” ở châu Mỹ La-tinh. Ch trong vài tu n l, tôi đã sút mọt h n 20 ký-lô. Tôi gi ng nh b x ng cách trí v i b râu dài. Trong kho ng th i gian 5 tháng, tôi không h đ đ c c o râu.

Tôi không h đ đ c chăm sóc y t hay đ đ c c p phát bất c th thu c men nào c. Những ng i nào cũng th thối. Ng i tù binh Việt Nam bị nh t chung cũi, n m c nh tôi bị mọt vết thối ng r t ng ng c, không hi u đã đ đ c băng t đ i nào, những trong suốt th i gian bị nh t chung cũi, tôi không h th y anh đ đ c thay băng. Cái l sâu ho m trên ng c anh không bao giờ lành. Anh còn tr và t ng đ i kh e, những tôi bị t ch c ch n anh s không qua kh i.

Chúng tôi sống như thú v t, trong đi u kiện môi tr ng nh b n, đói kh, không mọt chút thu c men, cho nên hữu nh ngày nào cũng có ng i ch t. Xác h đ đ c chôn trên s n đ i phía bên ngoài tr.

o o o

Tác Giả: Nguyễn Hữu Thi
Thứ Hai, 27 Tháng 8 Năm 2012 17:51

cây s, ng c đ ng mòn H Chí Minh, và cu i cùng h ng v Hà N i, th đ c a mi n B c. Th t là m t c n ác m ng – m t c n ác m ng kinh hoàng nh t. M i m t b c, v i t i là m t s đ i đ n t n cùng thân th . Các v t th ng làm đ c ngày càng t h i. T th n đã k b n. Cái chân b th ng đã s ng phù lên g p đôi bình th ng, v i nh ng v t n t dài, t đ ch y ra m t th m c c k h i tanh.

B nh tiêu ch y c a t i càng thêm t i t , t i còn b t i 3 l o i s t rét khác nhau cùng v i v s ký sinh trùng trong ru t. M i cu i ngày, khi t i k t thúc cu c hành trình trên đ i 10 cây s , th n ch t c l ng v ng bên c nh. M i bu i sáng, ngay sau khi th c gi c, t i ph i ph n đ u đ c đ ng đ y, máu đ n xu ng cái chân b th ng cùng v i s c n ng c a thân hình đ xu ng, t o ra m t c m giác đau đ n vô cùng t n. Và Trung-úy Xanh, m c dù b n thân cũng trong tình tr ng h t s c t h i, luôn luôn hi n đ i n đ khích l t i, giúp đ t i v i t t c s c l c còn l i n i anh.

T i b a chi u, chúng t i đ c phát m t n m c m nh . Xanh nói v i t i đây không ph i là cách ăn u ng bình th ng c a ng i Vi t. Ng i Vi t r t coi tr ng b a ăn, và có nhi u món ăn ngon. Đ ng đánh giá v n minh m th c c a Vi t Nam qua nh ng gì chúng t i đang đ c c p phát. T i c g ng duy trì đ u óc khô i. Đây là m t vi c r t khó khăn nh ng t i c n thi t. Tinh th n là y u t quan tr ng nh t trong vi c s ng còn, và k c khi tình hình tr n t v ng nh t, óc khô i s giúp b n gi v ng đ c tinh th n – t đ n y sinh h v ng. Và trong vi c này, Trung-úy Xanh cũng l i giúp đ t i. Anh luôn luôn quan tâm t i t i, và làm b t c nh ng gì anh có th làm đ giúp t i gi đ c l c quan, h v ng. Vì th , cho dù tình hình ngày càng t i t , t i ch a bao gi m t h v ng, k c trong cái ngày mà đáng l ra t i đã ch t, n u nh không có Xanh.

M i ngày, t i đã ph i s đ ng toàn b ý chí đ th c đ y, đ ng lên và b c đi. R i t i ph i ph n đ u h t mình trong su t ngày hôm đ đ ti p t c ti n b c trên con đ ng mòn dài vô t n. T i đã không còn đ ng v ng, nh ng b ng cách nào đ, t i v n hoàn t t m c tiêu c a m i ngày, đ sáng hôm sau m m t ch ng ki n thêm m t bình minh n a mà Th ng Đ đã ban cho.

Nh ng r i t i m t ngày t h i nh t trong đ i. T i đã ph n đ u h t mình. T i l o đ o mu n ngã xu ng. T i c g ng v n đ ng h t s c l c.. T i lo ng qu ng b c đi. R i t i l i l o đ o, t i c g ng ph n đ u, t i v n đ ng toàn b sinh l c còn sót l i, và t i c u nguy n xin có thêm s c m nh. R i t i ngã g c, t i bò đ y ti p t c đi, nh ng r i l i ngã g c. T i l i ti p t c ph n đ u, ph n đ u v i t t c nh ng gì còn l i trong c th , trong trái tim, trong linh h n.. Nh ng r i t i l i ngã g c, và l n này t i không th đ ng đ y đ c n a. Ý chí c a t i v n còn, nh ng c th đã hoàn toàn ki t l c.

Cu c đ i c a t i đ n đây là t n. Quân thù đ n kia r i; tên v binh nhìn xu ng, ra l nh cho t i bò đ y, nh ng t i không th . H n quát tháo l n h n, t i v n b t đ ng. Coi nh xong đ i!

Nh ng Xanh đã ti n t i, v m t lo âu, cúi xu ng nhìn t i. M c cho tên v binh quát tháo, xua đ u i, Xanh v n không ch n b c. Khi h n quát tháo đ đ i h n, nét m t Xanh b ng tr n

đánh thép l th ng, và b t ch p nh ng l i đe d a c a tên v binh, Xanh cúi xu ng v c tôi d y, r i kê cái l ng m y u cho tôi g c lên, đ hai cánh tay c a tôi ôm vòng l y c anh, hai c tay ghì ch t, và v i t th y, anh đã kéo tôi l t theo cho t i cu i ngày. Đôi lúc, có m t tù nhân khác t m thay th Xanh, nh ng ph i nói gánh n ng trong ngày hôm y d n h t lên vai anh. Xanh là ng i đã b t ch p nguy hi m t i tính m ng đ lo ng và chăm sóc tôi cho t i khi k t thúc cu c hành trình ngày hôm đó.

o O o

Sáng hôm sau, tôi tr i qua m i đầu đ n th ng l trong vi c th c d y, đ ng d y và c g ng lê l t cái chân b th ng trong nh ng b c đ u tiên, đ t o quy t tâm cho m t ngày s p t i. Tôi c m th y đau đ n nh ch a t ng th y nh ng v n c g ng v n d ng ý chí đ b c đi. Ngay phía bên ngoài cái tr i v a d ng chân là cây “c u” b ng m t thân cây l n b c ngang m t dòng n c ch y xi t xen l n nh ng t ng đá l n. Tôi b t đ u bằng qua, c g ng gi th ng nh ng không còn s c l c mà cũng ch ng còn m t chút ý th c gì v th ng b ng n a. Cái chân b th ng vô d ng kia đã h i tôi, kéo tôi nghiêng v m t phía khi n tôi lo ng qu ng và cu i cùng r t xu ng sông. Xanh và Wayne đang đi phía tr c, v i vàng quay tr l i phía bên này, l i xu ng vào kéo tôi lên b . H n n đám c ng s n cho phép c toán tù binh t m d ng chân t i tr i này cho t i khi nào tôi đ s c t p t c cu c hành trình, nh ng b t ch i. Xanh và Wayne nh t đ nh không ch u r i tôi. Cho t i khi đám v binh ti n t i, dí súng vào ng i và l i c h đi. Nhìn bóng hai ng i khu t đ n cùng v i toán tù binh, tôi bi t mình s không bao gi g p l i Xanh trên cõi đ i này n a!

B i vì, nh các b n tù đ ng c nh ng đ u bi t, trong tr ng h p này, tôi b b l i tr i đ ch t – nh nhi u ng i khác đã ch t. Th nh ng không hi u vì nguyên nhân hay l nh l c nào đó, đám c ng s n l i quy t đ nh chích penecillin cho tôi trong m y ngày li n. Tôi b t đ u bình ph c, và sau m t kho ng th i gian ng n, đã có th đ ng d y. Và ngay sau khi tôi đ s c b c đi, đám c ng s n đã ra l nh cho tôi t p t c cu c hành trình. L n này, tôi đi chung v i m t đoàn b đ i di chuy n v h ng B c, m t tay v binh đ c ch đ nh đi theo tôi làm công vi c áp gi i.

Cu c hành trình cũng gian kh nh nh ng đ n đ ng đã qua, nh ng v i tôi, nh ng gì kinh hoàng nh t đã đ c b l i sau l ng. Th m chí tôi còn có c h i ch y tr n: m t ngày n , khi đi t i m t khúc qu o và khu t t m nhìn c a tên v binh đi phía sau, tôi đã b ch y vào r ng. Nh ng r i h n đã mau chóng l n ra d u v t và đ u i k p; m c dù t ra vô cùng gi n đ , h n đã không b n tôi ch t, mà ch hung hăng chĩa súng ra l nh cho tôi quay tr l i. Sau đó, khi b t đ u t i n vào lãnh th B c Vi t, tôi đ c cho nh p b n v i m t đoàn tù binh VNCH, và cu i cùng, t i Hà N i. N i đó, sau khi đã tr i qua m i th t c và nhi u nhà tù khác nhau, tôi đ c đ a t i “khách s n Hilton – Hà N i” l ng danh (t c nhà tù H a Lò), và đ cho t i khi đ c trao tr vào giai đ n cu i c a cu c chi n.

o O o

Ngay sau khi trở lại Hoa Kỳ, tôi đã đi tìm hỏi tin tức về Trung-úy Xanh nhưng không có kết quả. Tôi đã tìm gặp các quân nhân Việt Nam đang thuê huân tái Mỹ, cũng không ai biết gì. Sau khi miền Nam rơi vào tay cộng sản năm 1975, tôi càng ra sức tìm kiếm, đến nỗi bị bắt väng.

Mấy năm sau, tôi được dịp tái ngộ với một quân nhân VNCH đi chung với tôi trong toán tù binh thời nhät, cùng với một người khác trong toán hai, tên là Phạm Văn Tăng và Nghiêm Kỳ. Tôi nhờ họ giúp đỡ trong việc tìm kiếm tin tức về Trung-úy Xanh. Lúc đầu, không có kết quả gì cả. Về sau thì có tin đồn nói rằng sau khi Sài Gòn thất thủ, Xanh đã bị cộng sản bắt lại và có lẽ đã chết sau nhiều năm giam giữ trong tù. Nhưng tôi vẫn nuôi hy vọng sẽ có ngày được biết đích xác nhưng gì đã xảy ra cho Xanh, và có thể cập nhật tin tức liên quan tới gia đình anh.

Trong những năm gần đây, tôi ra sức tìm kiếm trên internet, nhưng luôn luôn thất bại. Thấy cách đây mấy tuần lễ, tôi tình cờ khám phá ra trang mạng của các hoa tiêu bay khu vực A-1 Skyraider của Không Quân VNCH, trong đó có một số người cùng phi đoàn với Xanh ngày trước. Tôi gửi cho “trang chat” mấy lời nhắn tin, và chỉ vài ngày sau, tôi đã liên lạc được với Xanh bằng email, và sau đó qua điện thoại – lần đầu tiên sau 35 năm, chúng tôi mới được nói chuyện với nhau. Tôi sẽ gặp lại Xanh trong một ngày gần nhất, có thể là mùa thu này. Tôi sẽ được nhìn thấy anh lần đầu tiên kể từ cái ngày tôi nằm bên đường mòn Hồ Chí Minh, một nhìn theo con người đã cứu mạng mình – đang bị vä binh dä súng cộng sản ép bước qua cây cầu, trong lòng đau đớn vì phải bị tôi ở lại để chờ chết.

Xanh đâu có ngờ chính nhưng cập nhật giúp đỡ tình của anh trong những ngày đen tối nhất đời tôi, đã trở thành động lực để tôi phấn đấu cho sinh mạng của chính bản thân mình – tôi không thể đứng ngoài phí công lao của Xanh. Tất cả những gì Xanh làm đã giúp tôi sống sót, và chính nhưng hành động quên bản thân của anh đã giúp tôi có thêm nghị lực và quyết tâm vượt qua bất cứ khó khăn, trở ngại nào trong thời gian chờ đợi ngày được trở về do.

Xanh luôn luôn là một con người đáng ngưỡng mộ. Và giờ đây anh còn là một công dân Mỹ đáng quý. Tôi cảm ơn trời đã cho tôi gặp được một người bạn như Xanh – vào lúc mà tôi cần tới sự giúp đỡ của anh hơn lúc nào hết. Và giờ đây, xin cảm ơn trời một lần nữa, vì đã cho tôi tìm lại được người bạn quý mến này.

NGUYỄN VĂN XANH, một người như mọi người!

Câu chuyện cảm động của một Địch Tá Phi Công Hoa Kỳ tình nguyện từ VC

Tên: Nguyễn Hữu Thi
Thị trấn: Hải, 27 Tháng 8 Năm 2012 17:51

William S. Reeder

Nguyễn Hữu Thi tình nguyện dịch và viết truyện.